

Свідчення очевидців

*Зайківська Надія Владиславівна,
1920 р.н. Уродженка села Ходорків.*

Моя мама, Зайківська Єфросинія, працювала виконавцем у сільській раді. До органів влади поступило повідомлення про зникнення дитини, яка проживала в селі по вулиці Низькій. При її пошуках було знайдене зварене дитяче тіло в баняку. Житель села Сохорський зі своїми дітьми заманили цю дівчинку до себе додому. Я особисто бачила, як сільський голова та моя мама супроводжували Сохорського, який ніс зварене тіло дівчинки, з баняка було видно біле м'ясо. Жертвами його рук стало кілька людей, які йшли через «Садби», де він проживав, з села Вербів до Ходоркова на базар.

*Діхтяр Григорій Несторович,
1919 р.н. Уродженець села Ходорків.*

Про страшне навіть не хочеться згадувати, як по селу їздила гарба і збирала померлих людей. Якщо хтось лежав під тином опухлим від голоду, його також забирали і везли на кладовище: «Завтра все одно помре». На подвір'ях померлих родин висіли чорні полотнища, які сповіщали, що сім'я вимерла.

*Зайківська Онисія Григорівна,
1928 р.н. Уродженка села Ходорків.*

Під час голоду в нашій сім'ї помер брат Іван. Було дуже важко. Їли лободу, жарили з неї млинці, які в селі називали «галетами». Виживали, хто як міг.

Свідчення збрала і записала завідуюча бібліотекою села Ходорків С. А. Ярош. 2007 рік.

Бартовець Лідія Федорівна.

1926 р.н. Уродженка села Ходорків.

Під час голоду в моїй сім'ї померли брат і сестра. Їли зимою мерзлу картоплю, придушували її, з неї витікала вода, потім пекли млинці. До цієї пори пам'ятаю смак тих млинців. Літом їли лободу і все, що росло.

Неподалік від нашої хати жив син з батьком. Син (ім'я не пам'ятаю), щоб не мучитись з опухлим від голоду батьком, завіз його на цвинтар ще живого і закопав.

Коваль Анатолій Лукич,

1927 р.н. Уродженець села Ходорків.

Коли була голодовка, я був ще зовсім малим. Але нам було трошки легше за інших, так як мій батько працював у пекарні, яка знаходилась у лісі на Тартаку. Я туди бігав за 10 км, щоб батько дав кусочок хліба. Коли повертався назад, з лісу вийшов оброслий чоловік і почав мене доганяти. Я насилу від нього втік. Не знаю, що в нього було на думці в той час.

Свідчення зібрала і записала директор будинку культури села Ходорків Кривівська М. М. 2007 рік.

Станкевич Антоніна Антонівна,

1921 р.н. Уродженка села Ходорків.

Наша сім'я жила дуже бідно, їсти практично не було нічого. Збирали насіння лободи і варили його. Одного дня залишила на полі клаптик лободи. На другий день, коли прийшли по неї, її хтось вирвав. Це було для нас щось страшне. У роки голодовки в нас померли тато і мама. Мене забрали в інтернат. А сестра пішла глядіти чужих дітей.